

**ЕКОНОМІЧНІ МЕТОДИ УПРАВЛІННЯ
ФІНАНСОВО-ГОСПОДАРСЬКОЮ ДІЯЛЬНІСТЮ ПІДПРИЄМСТВА**

**ECONOMIC METHODS FOR MANAGEMENT
BY FINANCIAL AND ECONOMIC ENTERPRISE ACTIVITIES**

У статті досліджено економічні методи, пов'язані з підвищеннем ефективності процесу управління фінансово-економічною діяльністю промислових підприємств. Розроблено концептуальний підхід до механізмів стратегічного управління фінансово-економічною діяльністю промислових підприємств, який базується на ідеї комплексного аналізу, стратегічного й оперативного планування та контролю із використанням сучасних методів і моделей. Обґрунтовано методи, що враховують такі коефіцієнти: концентрації власного капіталу, маневреності власного капіталу, співвідношення власних і позикових коштів тощо.

Запропоновано економіко-математичні моделі, які відображають взаємозв'язок рентабельності продажів із показниками в базисному та плановому періодах (прибуток, амортизаційні відрахування, матеріальні, фінансові та інші витрати в базисному та плановому періодах, витрати на оплату праці з відрахуванням на соціальні заходи). Після математичних перетворень отримано взаємозв'язок для регулювання співвідношення індексу прибутку та індексу обсягів виробництва.

Ключові слова: механізм управління, фінансово-економічна діяльність, концептуальний підхід, економіко-математичні моделі, інвестиційні проекти.

Постановка проблеми. Соціально-економічні перетворення, які характеризують сучасний стан і тенденції розвитку національної і міжнародної економіки, потребують приведення в дію всіх резервів використання трудового, фінансового і виробничого потенціалу, що є неможливим без успішного створення механізму управління фінансово-господарською діяльністю підприємств.

В умовах ринкових відносин, самостійності підприємства, відповідальності за результатами своєї діяльності виникає об'єктивна необхідність визначення тенденцій фінансового стану, орієнтації у фінансових здібностях і перспективах, оцінки фінансового стану інших суб'єктів господарювання. Вирішити ці питання допомагає фінансова стратегія підприємства, яка включає розробку економічного механізму розвитку підприємства.

Аналіз останніх джерел досліджень і публікацій. Питанням розробки та реалізації фінансової стратегії на підприємствах присвячено багато публікацій у спеціалізованій літературі, а також досліджень зарубіжних науковців, таких як Р. Акофф, А. С. Большаков, К. Боумен, А. Вайсман, А. П. Градов, П. Ф. Друкер, Р. Кох, В. В. Ковалев, М. Мескон, М. Порттер, А. Дж. Стрикленд і А. А. Томпсон, П. Уілсон, Р. А. Фатхутдинов, Р. Н. Холт, А. Ю. Юданов та ін. В Україні питання управління фінансово-господарською діяльністю на підприємствах досліджували О. І. Амоша, О. С. Богма, І. О. Бланк, І. П. Булеев, О. С. Галушко, М. О. Кизим, Л. А. Лахтіонова, А. М. Поддерьогін, С. Я. Салига, Г. А. Семенов, О. О. Терещенко, М. Г. Чумаченко та ін.

На сучасному етапі функціонування промислових підприємств країни дедалі необхіднішим стає стратегічне бачення шляхів їх розвитку, забезпечення стійкого економічного зростання в довгостроковій перспективі. Водночас сучасний стан переходу України на повноцінні ринкові відносини потребує подальшого дослідження проблеми управління системою фінансово-економічної діяльності підприємств. Вирішення цієї проблеми передбачає теоретичне узагальнення накопиченого вітчизняною та зарубіжною наукою досвіду організаційної роботи у фінансово-економічній сфері, удосконалення господарського механізму відповідно до вимог принципово нової економічної політики, формування передумов для раціонального використання фінансових ресурсів і на цій основі зменшення витрат виробництва та підвищення його ефективності.

Мета статті полягає у дослідженні методичних підходів щодо удосконалення господарського механізму фінансово-економічної діяльності підприємств з корпоративним управлінням.

Виклад основного матеріалу. Управління фірмою або підприємством чи організацією в цілому спрямоване на людей та коло їх інтересів, насамперед матеріальних. Основою класифікації біль-

шості методів управління являється внутрішній зміст мотивів, котрими керується людина під час виробничої або іншої діяльності. За змістом мотиви діяльності можемо поділити на такі: мотиви примусового характеру, соціальні та матеріальні. Відповідно до цього розподілу розрізняють ось такі методи управління: соціально-психологічні; економічні; методи, що організовують управління діяльністю деякого підприємства [1].

Управління фінансово-господарською діяльністю підприємства є одним з найбільш значимих функціональних напрямків системи фінансового менеджменту, яка, на наш погляд, досить тісно пов'язана з іншими системами управління. Безперечно, управління фінансово-господарською діяльністю органічно входить до системи управління всіма аспектами операційної, інвестиційної та фінансової діяльності підприємства. Воно відображає всі відносини, що входять до сфери фінансової діяльності підприємства і являє собою систему принципів та методів розробки і реалізації управлінських рішень, пов'язаних із забезпеченням такого стану фінансових ресурсів і активів, їх формування та розподілу, яка б дозволила підприємству розвиватися на основі зростання прибутку та капіталу при збереженні платоспроможності і кредитоспроможності та забезпечення і підтримання його фінансової рівноваги.

На наш погляд варто акцентувати увагу на функціях, які можна розглядати, по-перше, у якості функцій управління фінансово-господарською діяльністю як управлюючої системи та які є складовими будь-якого процесу управління незалежно від виду їх діяльності, організаційно-правової форми, розміру та форми власності, та, по-друге, у якості функцій управління фінансовою стійкістю як специфічної сфері управління підприємством в цілому.

Таким чином, слід відзначити наступні функції:

- функції управління фінансово-господарською діяльністю підприємства як управлюючої системи (аналіз фінансових показників в поточному періоді, прогнозування параметрів фінансових показників на перспективний період, розробка дієвої системи стимулювання реалізації управлінських рішень щодо управління фінансовою діяльністю, здіснення ефективного контролю за виконанням прийнятих рішень щодо забезпечення чи підтримання на необхідному рівні фінансової стійкості підприємства);

- функції управління фінансово-господарською діяльністю підприємства як специфічною ланкою управління підприємством (управління структурою капіталу, активів та грошових потоків підприємства).

Економічні методи управління – це такі методи, які реалізують матеріальні інтереси участі людини у виробничих процесах (будь-якій іншій діяльності) через використання товарно-грошових відносин. Ці методи мають два аспекти реалізації.

Перший аспект характеризує процес управління, зорієтований на використання створеного на загальнодержавному рівні економічного сегмента зовнішнього середовища. Суть цього аспекту:

- формування системи оподаткування суб'єктів господарювання;
- визначення дійової амортизаційної політики, яка сприяла б оновленню (відтворенню) матеріальних і нематеріальних активів підприємства;
- встановлення державою мінімального рівня заробітної плати та пенсій.

Другий аспект економічних методів управління зв'язано з управлінським процесом, орієнтованим на використання різноманітних економічних важелів, таких як фінансування, кредитування, ціноутворення, штрафні санкції тощо[2].

Трансформація народного господарства України в економіку відкритого типу створює для підприємств зовсім нові умови, принципово інше зовнішнє середовище. У цих умовах своєчасним і необхідним є розробка як стратегії забезпечення підприємства фінансовими та іншими ресурсами, так і ефективної системи управління стійкістю його фінансового середовища. Вважаємо, що в умовах трансформації економіки України управління фінансово-господарською діяльністю підприємства можна вважати управлінням в умовах кризової ситуації. Політика зміцнення фінансової стійкості у контексті заходів управління фінансами підприємства потребує організації стратегічного управління фінансово-господарською діяльністю підприємства.

Найбільшу увагу у системі заходів, спрямованих на фінансову стабілізацію, слід приділити етапу відновлення і зміцнення рівня фінансової стійкості підприємства – запоруки усунення неплатоспроможності й фундаментальної основи фінансової стратегії на прискорення економічного зростання.

У загальному вигляді стратегічне управління фінансово-господарською діяльністю підприємства – це діяльність, яка полягає у виборі дій для досягнення довгострокових цілей у постійно мінливих

умовах, тобто сфера діяльності вищого управлінського персоналу підприємства, яка полягає у забезпеченні стійкості фінансового стану підприємства у довгостроковій перспективі за рахунок великої частки власного капіталу в загальній сумі джерел фінансових ресурсів.

Ключовим елементом стратегії управління фінансово-господарською діяльністю підприємства є етап діагностування та структуризації проблеми, на якому здійснюється перетворення стратегічних цілей у систему довгострокових і короткострокових цілей, через які намагатимуться впливати на рівень стійкості фінансового стану підприємства. Тобто проводиться ланцюгова структуризація цілей: стратегічні цілі; тактичні цілі; оперативні цілі.

Фінансовий стан підприємства треба систематично й усебічно оцінювати з використанням різних методів, прийомів та методик аналізу. Це дасть змогу критично оцінити фінансові результати діяльності підприємства як у статиці за певний період, так і в динаміці – за ряд періодів; а також визначити «бальові точки» у фінансовій діяльності та способи ефективнішого використання фінансових ресурсів, їх раціонального розміщення [3].

Неефективність використання фінансових ресурсів призводить до низької платоспроможності підприємства і, як наслідок, до можливих перебоїв у постачанні, виробництві та реалізації продукції; до невиконання плану прибутку, зниження рентабельності підприємства, загрози нових економічних санкцій.

Основними завданнями аналізу фінансового стану є:

- дослідження рентабельності та фінансової стійкості підприємства;
- дослідження ефективності використання майна підприємства;
- забезпечення підприємства власними оборотними коштами;
- об'єктивне оцінювання динаміки та стану ліквідності, платоспроможності й фінансової стійкості підприємства;
- оцінювання становища суб'єкта господарювання на фінансовому ринку та кількісне оцінювання його конкурентоспроможності;

– визначення ефективності використання фінансових ресурсів. Аналіз фінансового стану підприємства є необхідним етапом для розробки планів і прогнозів фінансового оздоровлення підприємств.

Аналіз фінансового стану – це частина загального аналізу господарської діяльності підприємства, який складається з двох взаємопов'язаних розділів: фінансового та управлінського аналізу.

Розподіл аналізу на фінансовий та управлінський зумовлений розподілом системи бухгалтерського обліку, яка склалася на практиці. Обидва види аналізу взаємопов'язані, мають спільну інформаційну базу.

Особливостями зовнішнього фінансового аналізу є:

- орієнтація аналізу на публічну, зовнішню звітність підприємства;
- множинність об'єктів-користувачів;
- різноманітність цілей та інтересів суб'єктів аналізу;
- максимальна відкритість результатів аналізу для користувачів.

Відмінність у змісті зовнішнього й внутрішнього аналізу пов'язана з різницею інформаційного забезпечення та завдань, що їх вирішують обидва ці види аналізу.

Основним змістом внутрішнього (традиційного) аналізу фінансового стану підприємства є:

- аналіз динаміки прибутку та рентабельності підприємства й факторів, що на них впливають;
- аналіз кредитоспроможності підприємства;
- оцінювання використання майна та вкладеного капіталу;
- аналіз власних фінансових ресурсів;
- аналіз ліквідності та платоспроможності підприємства;
- аналіз самоокупності підприємства.

Цей аналіз здійснюють аналітики підприємства, він ґрунтується на широкій інформаційній базі, включаючи й оперативні дані. Традиційна практика аналізу фінансового стану підприємства виробила певні прийоми й методи його здійснення [4].

Можна назвати шість основних прийомів аналізу:

- горизонтальний (часовий) аналіз – порівняння кожної позиції звітності з попереднім періодом;
- вертикальний структурний аналіз – визначення структури показників з оцінкою впливу різних факторів на кінцевий результат, наприклад, визначення структури зайнятості населення за видами економічної діяльності;

- трендовий аналіз – порівняння кожної позиції статистичної звітності з рядом попередніх періодів та визначення тренду, тобто основної тенденції динаміки показників, очищеної від впливу індивідуальних особливостей окремих періодів; за допомогою тренду здійснюється екстраполяція найважливіших показників на перспективний період, тобто перспективний прогнозний аналіз ринку праці;
- аналіз відносних показників коефіцієнтів – розрахунок показників, що характеризують ринок праці, наприклад, рівень зайнятості, рівень безробіття, показник навантаження на вільне робоче місце;
- порівняльний аналіз – порівняння показників ринку праці регіону з показниками ринків праці інших регіонів або із загальними показниками по Україні, порівняння показників ринку праці регіону обласного рівня із показниками регіонів місцевого рівня;
- факторний аналіз – визначення впливу окремих факторів, причин на результативний показник детермінованих, розділених у часі, або стохастичних, що не мають певного порядку прийомів дослідження. При цьому факторний аналіз може бути як прямим – власне аналіз, коли результативний показник розділяють на окремі складові, так і зворотним – синтез, коли його окремі елементи поєднують у загальний результативний показник [3].

Предметом фінансового аналізу підприємства є фінансові ресурси підприємства, їх формування та використання. Для досягнення основної мети аналізу фінансового стану підприємства – об'єктивної його оцінки та виявлення на цій основі потенційних можливостей підвищення ефективності формування й використання фінансових ресурсів – можна застосовувати різні методи аналізу.

Методи фінансового аналізу – це комплекс науково-методичних інструментів та принципів дослідження фінансового стану підприємства. В економічній теорії та практиці існують різні класифікації методів економічного аналізу загалом та фінансового аналізу зокрема.

Перший рівень класифікації виокремлює неформалізовані та формалізовані методи аналізу.

Неформалізовані методи аналізу ґрунтуються на описуванні аналітичних процедур на логічному рівні, а не на жорстких аналітичних взаємозв'язках та залежностях.

До неформалізованих належать такі методи:

- експертних оцінок і сценаріїв;
- психологічні;
- морфологічні;
- порівняльні;
- побудови системи показників;
- побудови системи аналітичних таблиць.

Ці методи характеризуються певним суб'єктивізмом, оскільки в них велике значення мають інтуїція, досвід та знання аналітика.

До формалізованих методів фінансового аналізу належать ті, в основу яких покладено жорстко формалізовані аналітичні залежності, тобто методи:

- ланцюгових підстановок;
- арифметичних різниць;
- дисконтування;
- виокремлення ізольованого впливу факторів;
- простих і складних відсотків;
- балансовий та інші.

У процесі фінансового аналізу широко застосовують і традиційні методи економічної статистики (середніх та відносних величин, групування, графічний, індексний, елементарні методи обробки рядів динаміки), а також математико-статистичні методи (кореляційний аналіз, дисперсійний аналіз, факторний аналіз, метод головних компонентів).

Фінансовий аналіз здійснюється за допомогою різних моделей, які дають змогу структурувати й ідентифікувати взаємозв'язки між основними показниками. Існують три основні типи моделей, які застосовуються в процесі аналізу фінансового стану підприємства: дескриптивні, предиктивні та нормативні.

Фінансовий аналіз значною мірою базується на застосуванні жорстко детермінованих факторних моделей [4].

Підбиваючи підсумок розгляду сутності оцінювання фінансового стану підприємства, слід ще раз підкреслити, що необхідність та значення такого оцінювання зумовлені потребою в систематичному аналізі та вдосконаленні роботи за ринкових відносин, переходу до самоокупності, самофінан-

сування, потребою в поліпшенні використання фінансових ресурсів, а також пошуком у цій царині резервів зміщення фінансової стабільності підприємства.

Економічна нестабільність, монопольне становище товаровиробників спотворюють формування прибутку як чистого доходу, призводять до прагнення отримання доходів головним чином у результаті підвищення цін.

Усуненню інфляційного наповнення прибутку сприяють фінансове оздоровлення економіки, розвиток ринкових механізмів ціноутворення тощо.

Умовою самоокупності виробництва є співвідношення, при якому чистий дохід від реалізації продукції (V) перевищує витрати на виробництво продукції (B) і забезпечує прибуток на рівні, не нижче від нормативного (запланованого) значення Π_n , тобто:

$$V \geq B + \Pi_n. \quad (1)$$

Витрати на виробництво продукції включають у себе такі елементи: витрати на оплату праці з відрахуваннями на соціальні заходи, матеріальні та інші витрати:

$$B = B_a + B_m + B_{zn}, \quad (2)$$

де B_a – річні амортизаційні відрахування, грн/рік;

B_m – річні матеріальні та інші витрати, грн/рік;

B_{zn} – річні витрати на оплату праці з відрахуваннями на соціальні заходи, грн/рік.

Використовуючи способи формального розкладу, змінивши бухгалтерські витрати на окремі економічні елементи, отримуємо математичну модель, яка відображає причинно-наслідкову залежність часткових показників ефективності господарської діяльності підприємства:

$$\frac{B_a}{V} + \frac{B_m}{V} + \frac{B_{zn}}{V} + \frac{\Pi_n}{V} \leq 1, \quad (3)$$

де B_a – річні амортизаційні відрахування, грн/рік;

B_m – річні матеріальні та інші витрати, грн/рік;

B_{zn} – річні витрати на оплату праці з віdraхуваннями на соціальні заходи, грн/рік;

Π_n – нормативний (запланований) прибуток, грн/рік;

V – чистий дохід від реалізації продукції, грн/рік.

На основі залежності (3) побудовані математичні моделі, які відображають взаємозв'язок рентабельності продажів з показниками господарської діяльності підприємства в базисному та плановому періодах [16]:

$$\begin{aligned} \frac{\Pi_1}{V_1} &= 1 - \left(\frac{B_{a1}}{V_1} + \frac{B_{m1}}{V_1} + \frac{B_{zn1}}{V_1} \right); \\ \frac{\Pi_2}{V_2} &= 1 - \left(\frac{B_{a2}}{V_2} + \frac{B_{m2}}{V_2} + \frac{B_{zn2}}{V_2} \right), \end{aligned} \quad (4)$$

де Π_1, Π_2 – прибуток у базисному та плановому періодах, грн/рік;

B_{a1}, B_{a2} – амортизаційні відрахування в базисному та плановому періодах грн/рік;

B_{m1}, B_{m2} – матеріальні та інші витрати в базисному та плановому періодах, грн/рік;

B_{zn1}, B_{zn2} – витрати на оплату праці з відрахуваннями на соціальні заходи в базисному та плановому періодах, грн/рік.

Здійснивши математичні перетворення, отримуємо зв'язок для регулювання співвідношення індексу прибутку та індексу обсягів виробництва:

$$\frac{\Pi_2}{\Pi_1} \Big/ \frac{V_2}{V_1} = \frac{1 - \left(\frac{B_{a2}}{V_2} + \frac{B_{m2}}{V_2} + \frac{B_{zn2}}{V_2} \right)}{1 - \left(\frac{B_{a1}}{V_1} + \frac{B_{m1}}{V_1} + \frac{B_{zn1}}{V_1} \right)}. \quad (5)$$

Спростимо залежність (5), враховуючи, що:

– амортизацієсність продукції: $A_e = \frac{B_a}{V}$;

– матеріалоємність продукції: $M_e = \frac{B_m}{V_p}$;

– зарплатоємність продукції: $3\Pi_e = \frac{B_{3n}}{V}$.

Отримуємо залежність:

$$\frac{\Pi_2}{\Pi_1} / \frac{V_2}{V_1} = \frac{1 - (A_{e2} + M_{e2} + 3\Pi_{e2})}{1 - (A_{e1} + M_{e1} + 3\Pi_{e1})}. \quad (6)$$

Таким чином, індекси прибутку ($J_n = \frac{\Pi_2}{\Pi_1}$) й обсягів виробництва ($J_{o.e} = \frac{V_2}{V_1}$) пов'язані зі

зміною часткових показників ефективності господарської діяльності [5].

Амортизаціємність – це обернена величина до часткового показника ефективності – амортизацієвіддачі, матеріалоємність – обернена величина до матеріаловіддачі, зарплатоємність – обернена величина до зарплатовіддачі [6].

З наведеного вище рівняння можна визначити плановий обсяг прибутку шляхом корегування базисного прибутку на індекси обсягів виробництва та показників ефективності господарської діяльності:

$$\Pi_2 = \Pi_1 \times \frac{V_2}{V_1} \times \frac{1 - (A_{e2} + M_{e2} + 3\Pi_{e2})}{1 - (A_{e1} + M_{e1} + 3\Pi_{e1})}. \quad (7)$$

Враховуючи, що індекс рентабельності продажів:

$$J_p = \frac{1 - (A_{e2} + M_{e2} + 3\Pi_{e2})}{1 - (A_{e1} + M_{e1} + 3\Pi_{e1})}, \quad (8)$$

плановий обсяг прибутку пропонується визначати з урахуванням індексу обсягів виробництва ($J_{o.e} = \frac{V_2}{V_1}$) та індексу рентабельності продажів (J_p):

$$\Pi_{n2} = \Pi_{n1} \times J_{o.e} \times J_p. \quad (9)$$

Отже дана математична модель дає можливість прослідкувати взаємозв'язок рентабельності продажів з показниками в базисному та плановому періодах (прибуток, амортизаційні відрахування, матеріальні та інші витрати у базисному та плановому періодах, витрати на оплату праці з відрахуванням на спеціальні заходи). Після математичних перетворень отримано зв'язок для регулювання співвідношення індексу прибутку та індексу обсягів виробництва [5].

Висновок. Механізм стратегічного управління фінансово-економічною діяльністю підприємства базується на інвестиційні та організаційні складових, ідеї комплексного аналізу, стратегічного й оперативного планування та контролю з використанням сучасних методів і моделей.

Список використаної літератури

1. Трофименко Г. С. Методи управління діяльністю підприємства [Електронний ресурс] / Г. С. Трофименко, А. А. Титенко. – Режим доступу : <http://www.rusnauka.com>
2. Економіка торговельного підприємства : підручник для вузів / [А. А. Мазаракі та ін.] ; за ред. проф. Н. М. Ушакової. – К. : Хрестатик, 1999. – 600 с.
3. Порохня В. М. Методика оптимізації структури капіталу в КІС динамічного управління потоками / В. М. Порохня, Ю. О. Колісник // Держава та регіони. – 2004. – № 3. – С. 163–170. – (Серія : Економіка і підприємництво).
4. Ковалев В. В. Финансовый анализ : Управление капиталом / В. В. Ковалев. – М. : Финансы и статистика, 1996. – 438 с.
5. Плаксюк О. О. Механізми управління фінансово-господарською діяльністю промислових підприємств : дис. на здобуття наук. ступеня канд. екон. наук : спец. 08.00.04 / О. О. Плаксюк. – Запоріжжя, 2014. – 188 с.
6. Салыга С. Я. Управление эффективностью работы хозяйственных субъектов : [монография] / Салыга С. Я., Костянян Г. А., Василичев Д. В. – Запорожье : ЗГИА, 2001. – 264 с.
7. Котлер Ф. Маркетинг в третьем тысячелетии : как создать, завоевать и удержать рынок / Ф. Котлер [пер. с англ.]. – М. : Изд-во АСТ, 2000. – 272 с.
8. Семенов А. Г. Методичні підходи поліпшення фінансового стану підприємства / А. Г. Семенов // Держава та регіони. – 2007. – №3. – С. 214–217. – (Серія : Економіка та підприємництво).

References

1. Trofymenko, G. S., Tytenko, A. A. Metody upravlinnya diyal'nistyu pidpryyemstva [Elektronnyy resurs]. Rezhym dostupu: <http://www.rusnauka.com>
2. Mazaraki, A. A. ta in. (1999) Ekonomika torgovel'nogo pidpryyemstva. Za red. prof. N. M. Ushakovoyi. Kyiv: Hreshhatyk, 600 s.
3. Porohnya, V. M., Kolisnyk, Yu. O. (2004) Metodyka optymizaciyi struktury kapitalu v KIS dynamichnogo upravlinnya potokamy. *Derzhava ta regiony. Seriya : Ekonomika i pidpryyemnycztvo*, (3), s. 163–170.
4. Kovalev, V. V. (1996) Finansovyj analiz: Upravlenie kapitalom. Moscow: Finansy i statistika, 438 s.
5. Plaksyuk, O. O. (2014) Mehanizmy upravlinnya finansovo-gospodars'koyu diyal'nistyu promyslovyh pidpryyemstv: dys. kand. ekon. nauk 08.00.04. Zaporizhzhya, 188 s.
6. Salyga, S. Ya., Kostanyan, G. A., Vasilichev, D. V. (2001) Upravlenie effektivnostyu raboty hozyajstvennyh subjektov. Zaporozhje: ZGIA, 264 s.
7. Kotler, F. (2000) Marketing v tret'em tysyacheletii: kak sozdat', zavoevat' i uderzhat' rynok. Moscow: Izd-vo AST, 272 s.
8. Semenov, A. G. (2007) Metodychni pidhody polipshennya finansovogo stanu pidpryyemstva. *Derzhava ta regiony. Seriya : Ekonomika ta pidpryyemnycztvo*, (3), s. 214–217.

Elena Plaksyuk

ECONOMIC METHODS FOR MANAGEMENT BY FINANCIAL AND ECONOMIC ENTERPRISE ACTIVITIES

In the conditions of market relations, enterprise independence, the responsibility after the results of its activities an objective necessity to determine the tendencies of financial condition, the orientation in financial soundness and prospects, the assessment of financial condition of other economic agents is arising. Financial strategy of an enterprise which includes the development of economic mechanism of enterprise development helps to decide this problem.

In the article economic methods connected with the increase of efficiency of management by financial and economic activities of industrial enterprises are investigated. Conceptual approach to the mechanisms of strategic management by financial and economic activity of industrial enterprises, based on the idea of complex analysis, strategic and operational planning and control with the use of modern methods and models, is developed. The methods which consider the following factors: concentration of own capital, maneuverability of own capital, ratio of own and debt funds etc. are proved.

Economic-mathematical models reflecting the interrelation of sales profitability with indicators in the basic and planned periods (profit, depreciation charges, material, financial and other expenses in the basic and planned periods, expenses on compensation with assignments on social actions) are offered. After mathematical transformations the interrelation for regulation of the ratio of an index of profit and an index of volume of production is received.

Keywords: management mechanism, financial and economic activities, conceptual approach, economic-mathematical models, investment projects.